



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 15. Varia diversorum judicia de hoc prodigio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

Leoteus, Hermanus, Geofredus, Ge- Sæc. XVIII.
 lius & Helvetius, qui accersita etiam A. C. 1725.
 Obstetrice uno ore testabantur, morbo
 penitus defunctam ad pristinam sanita-
 tis alacritatem rediisse, nilque de diu-
 turnæ ægritudinis reliquiis superesse,
 quam exiguam debilitatem iis, qui con-
 valescunt, communem, vultusque co-
 lorem parum vividum, non tamen livi-
 dum. Altera die Charliera ad suam
 Ecclesiam Parochialem firmo pede con-
 tendit, ibidemque iterum debitas gra-
 tes Eucharistico Numini persolvit, cu-
 jus manifestissimo beneficio integræ sa-
 nitati restituta fuisset.

§. XV.

*Varia diversorum judicia circa hoc
prodigium.*

Dies illa tam luculento prodigio il-
 lustris omnibus Catholicis summæ
 erat lætitiæ, & solatio; resonabat Urbs
 tota festivis vocibus & laudum præco-
 niis, quibus Benefici Numinis omni-
 potentia per hujus fæminæ sanationem
 manifestata celebrabatur; plurimum
 etiam valebat hujus prodigii memo-
 ria ad fidelium animos in fide firman-
 dos: Persuasum quippe erat cunctis
 pie sentientibus, quod eo tempore,
 quo Christianorum fides erga Eucha-
 ristia

Sæc. XVIII.

A. C. 1725.

ristiæ Mysterium languesceret, Deus per manifesti adeo prodigii vocem ad corda hominum loqui, & Catholici hujus dogmatis veritatem novo omnipotentiae suæ testimonio confirmare dignatus fuerit: Nec vana erat eorum persuasio, quippe Charliera non modo in corpore, sed & in anima tam feliciter sanata erat, ut toto vitæ suæ tempore Deum in hoc mysterio absconditum viva semper fide veneraretur, suoque exemplo quamplurimos, in quibus fides ferme erat extincta, novo pietatis ardore accenderet, incredulos luculento hoc argumento confunderet, & titubantes proposito Divinæ clementiæ solidaret auxilio: Insaper fœmina illa, quam recens ad veram fidem fuisse conversam retuli, unacum Filio suo palam declarabat, *miram hanc sanationem fuisse effectum Omnipotentis Dei, sibi que videri, nunquam evidentius, quam hoc ipsum nostris diebus patratum fuisse miraculum.*

Attamen hoc idem prodigium, quo non tantum fidelium, sed & Calvinistarum quorundam animi sacro quodam pietatis sensu commoti erant, in aliis funestum illum, quem S. Augustinus *pœnalem cœcitatem* vocat, effectum produxit; hi enim exinde magis excæcati, atque in sua incredulitate obdurati in id omni studio incumbabant,

ut

ut omnes maledicentiæ, impietatisque fontes exhaurirent, hujusque miraculi veritatem in dubium vocarent, explo-
derent, atque omnino inficiarentur. Horum quidam, hanc curationem nul-
latenus prodigiosam, supernaturalem aut extraordinariam fuisse afferebant ex eo I. quod ea, quæ a Christo sunt, miracula communiter mox perfectum producant effectum, atque *in instanti*, ut ait D. Thomas (*) *infirmis* Christus *perfectam conferat sanitatem, totaque simul redeat sanitas, quæ confertur a Domino.* Ita S. Hieronymus (**). Jam vero Medicus nomine Helvetius testabatur, quod hanc Hæmoroissam post receptam sanitatem invenerit adhuc *non nihil debilem*, prout in convalescentibus accidit, & *coloris parum vividi*; sentiebat igitur (sic inferebant illi) hæc sæmina adhuc morbi reliquias, signaque præferebat restitutæ quidem valetudinis, non autem prodigiosæ sanationis. Ast quamvis Deus quandoque in instanti infirmos sanaverit, legitur tamen apud D. Marcum c. 3. v. 22. & seqq. quod Christus Dominus cæco etiam veluti per gradus lumen reddiderit; primum enim

Sæc. XVIII.

A. C. 1725.

(*) D. th, 3. q. 44. art. 3. ad 2. & 3.

(**) Matth. c. 8.

Sæc. XVIII. enim, postquam cæci oculos saliva
 A. C. 1725. linierat, hic vidit *homines velut arbores
 ambulantes*, dum vero de novo Christus
 ei imposuerat manus, *cæpit videre &
 restitutus est ita, ut clare videret omnia,*
 nempe, *quem*, ut inquit Ven. Beda (*)
 Christus uno verbo totum simul curare
 poterat, paulatim curat, ut magnitudinem
 humane cæcitatæ ostendat, quæ vix &
 quasi per gradus ad lucem redeat, &
 gratiam suam nobis indicet, per quam
 singula perfectionis incrementa adjuvat.

Inquiunt II, ut de miraculo constaret,
 de duobus certitudo hauriri debuisset,
 & quidem primo, an hæc mulier reipsa
 antea fuisset graviter infirma, secundo,
 an ipsius ægritudo seu sanguinis fluxus
 fuerit inveteratus, violentus, & con-
 tinuus; novus enim, mediocris, &
 sæpe intermittens fluxus, ut suspenda-
 tur vel sistatur, non indiget supernatu-
 rali virtute; Medici autem, qui ad eam
 visendam Archiepiscopi iussu venerant,
 duntaxat testabantur, illam integra
 frui valetudine, de priori autem sani-
 tatis Statu & morbi diurnitate testari
 nolebant, eoquod hanc mulierem nun-
 quam vidissent. Sed levissimo huic
 nodo facilis adhibetur solutio; morbus
 quippe, quo hæc mulier per 20. omnino
 annos

(*) In Matth. c. 8. cap. 34.

annos premebatur, non modo Medicis, Sæc. XVIII.
 sed innumeris pene hominibus tam in A. C. 1725.
 suburbio S. Antonii, quam in aliis Pa-
 risinæ Urbis Regionibus erat notissi-
 mus, ipsam quoque infirmam Helve-
 tius Medicus tredecim ante prodigium
 annis ab hac ipsa ægritudine sanavit,
 quamvis ea paulopost eodem morbo la-
 borare cæpisset, & quidem adeo vehe-
 menter, ut per integros septem annos
 omni ferme membrorum usu, viribus-
 que penitus destituta mortuæ similia
 quam vivæ videretur; cum tamen ad
 hunc miserrimum vitæ Statum medio-
 cris, rarusque fluxus fæminam plane
 non pertraxisset &c.

Præter Calvinistas adhuc Parisiis
 erant Quesnelistæ seu ii, qui a Consti-
 tutione *Unigenitus* iterato appellabant.
 Hi quidem hanc curationem esse pro-
 digiosam minime negabant, aliis ta-
 men technis hujus miraculi splendorem
 obfuscare nitebantur; cum enim Pa-
 rochus ille, qui Sacram Hostiam cir-
 cumferebat, e numero Appellantium
 esset, spargebant, Deum hoc prodigio
 testari voluisse, quanto honore Appel-
 lantes velut bonos & fideles servos suos
 afficeret, & quam immerito illi a qui-
 busdam vexarentur: Nempe sicut olim,
 Portu-Regienses Jansenii Aseclæ mi-
 raculo sacræ Spinæ suam doctrinam.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725

& seditionem contra Ecclesiam vindicare nitebantur, sic & Quesneli fautores suam appellationem, & oppositionem contra Pontificis Constitutionem novo hoc prodigio cohonestandam esse censebant. Hunc in finem libellum Parisiis in vulgus disseminari curarunt, sub hoc titulo: *Relatio stupendi miraculi, quod die 31. Maij Sacrosancto Christi Corpori sacra Anno 1725. patratum fuit, unacum salutari instructione ad fideles.* In hoc libello propugnabant, Deum per hoc miraculum manifesto pro illis locutum esse, qui Constitutionem non acceptant, sed ei sese opponunt, & ad Concilium appellant, cum enim hoc miraculum intra manus Parochi ad S. Margaritam, qui S. Hostiam consecravit, eamque circumtulit, fuisset patratum, atque hic ex Appellantium numero fuisset, inde recte inferri aiebant quod Deus suum Ministrum & famulum stupendo hoc facto honoraverit. Ad dubium plane est, an in hoc Auctore magis impietas sit abominanda, quam admiranda ejus in rebus Theologicis incitia: Esto enim, quod hic Parochus fuerit Appellans, Sacramque hostiam, quam circumtulit, consecrarit, inepte tamen inde deducitur, quod Deus suum Ministrum honorarit, eumque ceu bonum ac fidelem Servum esse comprobavit; quippe, an nondum ex S. Augustino

stino (*) cujus fidelissimum se jactitat Discipulum, didicit, quod *Sacramentis Dei nihil obsint mores malorum hominum, quod illa vel non, vel non minus sancta sint,* & quod Ministri Ecclesiæ duntaxat instrumentaliter operentur in Sacramentis & *Sacramenta conferre possint, etiamsi sint mali;* non enim hi Ministri propria, sed Christi virtute Sacramenta conficiunt: Nonne Christus, dum erat in manibus militum, & crucifigentium multa patravit mira in horto olivarum, & prodigia magna in monte Calvariæ? num sine blasphemia, impietate enormi, & infania abominanda dici posset, quod Salvator noster cuncta hæc miracula patravit ideo, ut militum, & Judæorum, in quorum manibus in horto & in cruce mira operatus est, ministerium honoraret? Nonne Deus non raro *signa & prodigia & Sanitates etiam per peccatores patravit?* nonne mali quoque *Christiani miracula faciunt per signa publica justitiæ, v. g. invocando nomen Christi, vel exhibendo aliqua Sacramenta (**).* Ergo Deus per prodigiosam hanc sanationem nullatenus virtutem, probitatem, fide-

G 3 lita-

(*) S. Aug. contr. Petil. Donat. l. i. c. 47.
S. Th. 3. p. q. 64. art. 9. ad 3.

(**) Gennad. de Eccl. dogm. c 51. apud
S. Aug. tom. 8. nov. edit.

Sæc. XVIII.
A. C. 1725.

Sæc. XVIII. litatemque Appellantium testatam red-
 A. C. 1725 dere voluit.

Præterea Deus operatur miracula ad veritatis prædicatæ confirmationem, ut docet D. Thomas (*) vel ergo Quesnelistarum doctrina est vera, vel falsa & opposita doctrinæ Universalis Ecclesiæ, cum vera esse nequeat illa, quæ ab Ecclesia Catholica, Apostolica & Romana damnata est, necesse erit, illam esse falsam, Deus vero per verum miraculum approbare nequit doctrinam Quesnelistarum, quin reprobet doctrinam suæ Ecclesiæ: Si ergo Deus prodigiosa hac curatione approbasset Quesnelistarum pertinaciam contra Ecclesiæ decisionem, miraculum operatus fuisset ad confirmandos eorum errores, & calumnias in Bullam effusas &c. a malis autem, inquit D. Thomas, qui doctrinam falsam enuntiant, nunquam fiunt vera miracula ad confirmationem suæ doctrinæ. Negent ergo Quesnelistæ hujus miraculi veritatem, vel detestentur suam impietatem, qua vero miraculo errores in Constitutione damnatos fuisse confirmatos effutiunt.

§. XVI.

(*) 2. 2. q. 178. a. 2.